

да ида съ него въ Пловещъ, за да се видя съ Пловешкитѣ българи, които биле много добри и родолюбиви. По това врѣме нѣмаше още желѣзо-пътна линия отъ Браила до Пловещъ, тръгнахме, прочее, съ негова кола, която бѣше пазарилъ до Пловещъ.

Въ Пловещъ се бавихъ почти една седмица. Пловешкитѣ българи, които съставляватъ почти повече отъ половината на града, ми се видѣха много живи и съ чистъ български характеръ. Тѣ сж прѣселени тамъ още на 1829 лѣто, слѣдъ Руско-Турската война почти отъ едно мѣсто — Сливенъ. Тѣ ме приеха много добрѣ, угощаваха ме кога единъ кога другъ, и много обичаха да имъ разказвамъ за бѣлградскитѣ работи. При това заявиха ми, че сж въ намѣрение да си отворятъ едно българско народно училище за дѣцата си, молиха ме да остана азъ да го отворя, както съмъ билъ направилъ въ Гюргево. Азъ имъ казахъ че моето намѣрение е, да отида за сега въ Букурещъ, да се запозная какво се върши тамъ съ българскитѣ работи, и какво направление иматъ тамкашнитѣ наши родолюбци, че послѣ ще размисля за вашето училище, но ако обичатъ и желаятъ, щото азъ да имъ отворя училището, моля ги нека почакатъ малко и това ще стане. Тѣ ми отговориха, че именно въ мене иматъ голѣмо довѣрие и ще ме чакатъ. Заминахъ така за Букурещъ.

Щомъ стигнахъ въ Букурещъ, първото ми нѣщо бѣше да се срѣсна съ Раковски. Отидохъ въ дома му, той живѣеше въ улица „Куза-вода“. Намѣрихъ го, разговаряхме се подробно за сичко, какви впечатления ми бѣше направило моето пътешествие отъ Гюргево, Болградъ, Браила и Пловещъ. Най-послѣ Раковски ми каза, много добрѣ си направилъ, че си дошелъ въ Букурещъ, тукъ има много работа; азъ списвамъ сега „Българска Старина“, чете ми нѣщо отъ нея. Това бѣше неговъ обичай да ти чете каквото е написалъ и да му одобрявашъ. Най-сетнѣ ми каза, че можемъ да започнемъ пакъ да издаваме „Бждушность“. Раковски, при всичко че често сме